

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 630

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
161.	— Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2
642.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 367 din 28 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale	3–5
	Decizia nr. 368 din 28 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 191 alin. (3) din Codul de procedură civilă	5–7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
175.	— Decizie privind eliberarea domnului chestor general de poliție Buda Ioan din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române	8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 51, cu următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Persoanele care au fost numite sau alese în una dintre demnitățile ori funcțiile prevăzute la art. 3 lit. i)—y) și cele care dețin titlul de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, cu excepția celor care, la data de 22 decembrie 1989, nu împliniseră vârsta de 16 ani, fac o declarație pe propria răspundere, conform modelului prevăzut în anexa la prezenta ordonanță de urgență, în sensul că au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Verificarea calității de lucrător al Securității ori de colaborator al acesteia se face la cererea persoanelor interesate și/sau a autorităților, instituțiilor prevăzute la art. 3.

(2) Declarația prevăzută la alin. (1) se depune la șeful instituției/autorității/asociației/fundației care numește sau la instituția/autoritatea care validează numirea ori emite titlul de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 și va fi transmisă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la cererea acestuia, din momentul înregistrării unei cereri de verificare a titularului declarației pe propria răspundere.”

2. După articolul 12 se introduc două noi articole, articolele 121 și 122, cu următorul cuprins:

„Art. 121. — În condițiile în care, ulterior emiterii unei decizii de neapartenență sau de necolaborare cu Securitatea, în

temeiul Legii nr. 187/1999, cu modificările și completările ulterioare, sau ulterior emiterii unei adeverințe, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, direcția de specialitate identifică informații care nu au mai fost supuse analizei Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se va aplica în mod corespunzător procedura de verificare prevăzută în prezenta ordonanță de urgență, atât din oficiu, pentru persoanele care candidează la alegerile prezidențiale, generale, locale, pentru Parlamentul European, pentru persoanele care sunt prevăzute la art. 3 lit. b)—h1), art. 4, cât și la cerere, pentru oricare dintre persoanele care ocupă demnitățile sau funcțiile menționate la art. 3, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 122. — În condițiile în care, ulterior respingerii prin hotărâre judecătorească definitivă sau, după caz, irevocabilă a unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității, direcția de specialitate identifică informații care nu au mai fost supuse analizei Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se va aplica în mod corespunzător procedura de verificare prevăzută în prezenta ordonanță de urgență, atât din oficiu, pentru persoanele care candidează la alegerile prezidențiale, generale, locale, pentru Parlamentul European, pentru persoanele care sunt prevăzute la art. 3 lit. b)—h1), art. 4, cât și la cerere, pentru oricare dintre persoanele care ocupă demnitățile sau funcțiile menționate la art. 3, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență.”

3. Articolul 32 se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHEBucurești, 26 iulie 2019.
Nr. 161.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

NICOLAE MOGA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 iulie 2019.
Nr. 642.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 367

din 28 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, excepție ridicată de Livia Elena Moisiu în Dosarul nr. 8.555/3/2016 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.417D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Radu Mihai-Protopopescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și constatarea, ca fiind neconstituțională, a sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015. Acesta susține, în esență, că prin sintagma criticată se introduce o condiționare discriminatorie între debitorii aceluiași tip de obligație fiscală pentru a li se acorda beneficiul prevăzut de Legea nr. 209/2015, constând în anularea debitelor fiscale înregistrate anterior datei intrării în vigoare a acestei legi. Arată că, deși în materie fiscală legiuitorul se bucură de o marjă largă de apreciere, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, această libertate de apreciere nu se poate manifesta discreționar, astfel încât diferența de tratament juridic pe care legiuitorul o instituie, exceptând anumite categorii de la beneficiul legii, trebuie să aibă o justificare obiectivă și rezonabilă, altfel se aduce atingere art. 16 alin. (1) din Constituție. În cazul textului de lege criticat, apreciază că este vorba de o discriminare în cadrul aceleiași categorii de debitori fiscali, cu privire la obligații fiscale de aceeași natură, care ar fi necesitat din partea legiuitorului un tratament egal și unitar, acesta excluzând însă de la beneficiul anulării prevăzut de Legea nr. 209/2015 obligațiile fiscale care fuseseră achitate anterior intrării în vigoare a acestei legi. Consideră că acest criteriu, în funcție de data achitării obligației fiscale, înainte sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 209/2015, este discriminator și ține, pe de o parte, de un factor arbitrar/aleatoriu, iar, pe de altă parte, de anumite circumstanțe personale.

5. În final, arată că, atâta vreme cât legiuitorul a înțeles să anuleze obligațiile fiscale vizate de ipoteza actului normativ criticat, așadar să nu le mai considere obligații fiscale valide, reținerea la bugetul statului a sumelor achitate în contul unor obligații de natură identică apare ca o prelevare injustă, contrară art. 56 alin. (2) din Constituție, referitor la justa așezare a sarcinilor fiscale.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Precizează, de asemenea, că reglementarea instituită prin sintagma „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 se aplică tuturor categoriilor de contribuabili care se află în această situație, nefiind, deci, vorba despre o discriminare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 29 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.555/3/2016, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Livia Elena Moisiu în cadrul unui litigiu având ca obiect „pretenții și obligația de a face”.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale mai sus menționate, deoarece măsura anulării diferențelor de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului ca urmare a depășirii plafonului și neînregistrării ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015, nu poate fi nici justă și nici nediscriminatorie, în situația în care beneficiarii măsurii de anulare sunt stabiliți prin raportare la conformarea sau, după caz, la neconformarea lor la obligațiile fiscale ce au făcut obiectul anulării, fiind privilegiați tocmai cei care nu s-au conformat respectivelor obligații fiscale sau cei cărora, aflați în situații similare acestora, organele fiscale nu au apucat să le emită deciziile de impunere corespunzătoare.

9. Apreciază că remediul pentru a asigura unitatea și egalitatea de tratament juridic, fără nicio discriminare și fără niciun privilegiu, este de a constata neconstituționalitatea sintagmei „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015, urmând ca, în situația contribuabililor care s-au conformat unor astfel de obligații fiscale, ce au fost anulate, să li se restituie, pe bază de cerere, în temeiul prevederilor art. 168 din Codul de procedură fiscală și ale Legii nr. 209/2015 și al normelor de punere în aplicare a acesteia.

10. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căreia „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde (...) opinia instanței asupra excepției (...)*”, nu a transmis opinia sa asupra excepției de neconstituționalitate, limitându-se a se pronunța numai în sensul admisibilității excepției de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Raportat la criticile formulate, arată că nu se poate vorbi despre o sarcină injustă, întrucât norma criticată nu instituie o sarcină fiscală, ci anulează anumite obligații fiscale. De asemenea, prevederile criticate nu sunt discriminatorii, ele aplicându-se tuturor persoanelor aflate în situații similare. De altfel, anularea obligațiilor fiscale nici nu ar avea cum să vizeze obligații fiscale stinse, întrucât în această situație măsura legislativă criticată ar fi lipsită de obiect.

13. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 sunt constituționale. Textul criticat reglementează un caz de amnistie fiscală, ceea ce reprezintă o excepție de la regula plății obligațiilor fiscale, beneficiu care nu poate fi convertit într-un drept fundamental. Întrucât textul criticat reglementează o excepție, aceasta este de strictă interpretare, ceea ce presupune că soluția legislativă pe care o consacră nu poate fi extinsă la alte situații decât cele la care legiuitorul se referă expres. Totodată, se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 622 din 3 octombrie 2006, prin care s-a reținut că „nicio normă constituțională nu interzice acordarea de facilități fiscale unor categorii de contribuabili, în scopul bunei desfășurări a politicii economice, fiscale și sociale a statului. Tot astfel, nicio normă constituțională nu interzice stabilirea, în funcție de necesitățile perioadei de referință, a condițiilor de acordare sau de retragere a facilităților fiscale prevăzute în beneficiul unor contribuabili”.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie sintagma „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 20 iulie 2015, potrivit căreia „*Se anulează diferențele de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului ca urmare a depășirii plafonului și*

neînregistrării ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, pentru perioadele anterioare datei de 1 iulie 2015 și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

17. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și celor ale art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 5 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2018, și Decizia nr. 742 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 28 martie 2019, prin care Curtea a constatat că aceste prevederi sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

19. Prin deciziile menționate, Curtea a constatat că art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 reglementează amnistia obligațiilor fiscale provenite din diferențele de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest context, Curtea a subliniat faptul că, în materie fiscală, regula o reprezintă plata obligațiilor fiscale, amnistia având un caracter de excepție.

20. Așa fiind, Curtea consideră ca fiind neîntemeiate pretențiile autoarei excepției de neconstituționalitate formulate în sensul de a beneficia de anularea diferențelor de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente, stabilite de organul fiscal prin decizia de impunere, neachitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 209/2015, întrucât aceasta și-a achitat deja obligațiile fiscale datorate. Or, așa cum a statuat Curtea în deciziile precitate, este incidentă regula *exceptio est strictissimae interpretationis*, potrivit căreia atunci când o normă juridică instituie o excepție de la regulă, aceasta nu poate fi extinsă și la alte situații pe care norma juridică nu le prevede, așa încât amnistia fiscală instituită prin prevederile criticate din Legea nr. 209/2015 nu poate fi extinsă și la persoanele care au achitat deja obligațiile fiscale datorate, întrucât acest beneficiu nu poate fi convertit într-un drept fundamental.

21. Referitor la pretinsa discriminare instituită prin reglementarea criticată, prin Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor” (a se vedea Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, și Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012). Din examinarea prevederilor de lege criticate, Curtea reține că acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, și, ca atare, nu sunt de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii.

22. Cu privire la susținerile referitoare la instituirea, prin normele criticate, a unui regim discriminatoriu, din perspectiva așezării juste a sarcinilor fiscale, prin excluderea de la beneficiul anulării diferențelor de taxă pe valoarea adăugată aferentă veniturilor realizate din drepturi de proprietate intelectuală, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente, stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere, a acelor contribuabili

care au achitat deja obligațiile fiscale vizate de ipoteza actului normativ, Curtea observă că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, din examinarea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (2), rezultă că legiuitorul are dreptul de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor excepții sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective (a se vedea Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 23 iulie 2012), fără ca prin aceasta să fie instituită o discriminare prin prisma așezării juste a sarcinilor fiscale.

23. De altfel, Curtea constată că nici nu se poate vorbi despre o sarcină fiscală injustă, atât timp cât norma legală criticată anulează anumite obligații fiscale datorate de contribuabili și neachitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 209/2015, deci nu instituie o sarcină fiscală. Curtea apreciază, totodată, că anularea unor obligații fiscale, în spiritul

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Livia Elena Moisii în Dosarul nr. 8.555/3/2016 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma „și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi” din cuprinsul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 209/2015 privind anularea unor obligații fiscale este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 368
din 28 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 191 alin. (3)
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 191 alin. (3) din Codul de procedură civilă,

Legii nr. 209/2015, nici nu ar avea cum să vizeze obligații fiscale deja stinse, întrucât, în această situație, măsura „de clemență” ar fi fost lipsită de obiect.

24. În fine, având în vedere scopul urmărit de legiuitor prin adoptarea Legii nr. 209/2015, Curtea constată că textul de lege criticat stabilește beneficiarii „actului de clemență”, legiuitorul fiind singurul în măsură să stabilească atât posibilitatea de exonerare de la plată a unor obligații fiscale de către anumite categorii de contribuabili, cât și condițiile în care se realizează această măsură fiscală. În acest sens, așa cum a reținut prin Decizia nr. 760 din 5 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 23 februarie 2016, nicio normă constituțională nu interzice acordarea de facilități fiscale unor categorii de contribuabili, în scopul bunei desfășurări a politicii economice, fiscale și sociale a statului. Tot astfel, Curtea a reținut că nicio normă constituțională nu interzice stabilirea condițiilor de acordare sau de retragere a facilităților fiscale prevăzute în beneficiul unor contribuabili în funcție de necesitățile perioadei de referință.

excepție ridicată de Gheorghe Predica și Aristița-Elena Predica în Dosarul nr. 4.442/315/2014/a1 al Judecătorei Târgoviște. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.422D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorii excepției de neconstituționalitate au depus o cerere prin care solicită prorogarea pronunțării cu două săptămâni, având în vedere faptul că apărătorul ales se află în imposibilitatea de a se prezenta în fața Curții, din motive de sănătate.

4. Având cuvântul cu privire la cererea formulată, reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată, întrucât la dosar nu au fost depuse acte

doveditoare care să certifice imposibilitatea prezentării apărătorului ales din motivele medicale invocate. Mai mult decât atât, subliniază că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, avocatul are posibilitatea să își asigure substituirea, atunci când — dintr-un motiv sau altul — nu se poate prezenta personal în fața instanței de judecată pentru susținerea cauzei.

5. Deliberând, Curtea respinge cererea formulată ca neîntemeiată, pentru aceleași motive invocate și de reprezentantul Ministerului Public.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul pe fond reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea nr. 5.585 din 22 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.442/315/2014/a1, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 191 alin. (3) din Codul de procedură civilă**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gheorghe Predica și Aristița-Elena Predica ca ocazia soluționării unei cereri având ca obiect „reexaminare amendă judiciară”. Curtea învederează faptul că, prin aceeași încheiere, instanța de judecată a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 191 alin. (4) din Codul de procedură civilă, invocată de aceiași autori.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că în aplicarea principiului unui recurs efectiv, competența de soluționare a unei astfel de cereri de reexaminare trebuie să fie atribuită instanței imediat superioare, pentru ca astfel să poată fi îndeplinite condițiile de imparțialitate și independență, și nicidecum unui alt judecător din cadrul aceleiași instanțe, așa cum se întâmplă în prezent. Aceștia apreciază că în situația în care o cerere de reexaminare, care nu constituie o simplă măsură de administrare a justiției, este soluționată de către un coleg de la aceeași instanță al judecătorului care a pronunțat încheierea de ședință contestată, prin care a fost dispusă luarea unei măsuri sancționatorii, avem de-a face cu o procedură de reexaminare cu caracter „colegial”, și nicidecum cu o soluție care să fie supusă controlului unei jurisdicții cu grad ierarhic superior, care să îndeplinească criteriile de imparțialitate și independență.

9. **Judecătoria Târgoviște** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că soluția legislativă criticată nu contravine dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, întrucât cererea de reexaminare nu vizează judecarea fondului cauzei, fiind doar un incident procedural ce nu privește fondul pretenției deduse judecării instanței. Învederează, de asemenea, că nu se poate vorbi despre încălcarea art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, în cadrul cererii de reexaminare, sunt analizate legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii, precum și eventualele elemente necunoscute la momentul aplicării acesteia.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă atât doctrina relevantă în domeniu, cât și jurisprudența Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 631 din 27 octombrie 2016, prin care s-a reținut, în esență, că „spre

deosebire de reglementarea anterioară, noul Cod instituie atribuția de soluționare a cererii de reexaminare în sarcina unui alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea, dispoziția fiind de natură să asigure garanțiile de desfășurare a unui proces echitabil prin prisma imparțialității cu care această cale de atac va fi judecată. Se prevede, astfel, în mod expres faptul că cererea de reexaminare se soluționează cu citarea părților, prin încheiere, în camera de consiliu, iar nu în ședință publică, eliminând în acest fel opiniile neunitare existente în practica judiciară anterioară”.

12. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă. Arată, astfel, că autorii excepției solicită modificarea legislativă a reglementării criticate, în sensul atribuirii competenței de soluționare a cererii de reexaminare unei instanțe ierarhic superioare. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, o asemenea critică este inadmisibilă.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 191 alin. (3) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, potrivit cărora „*În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea*”.

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că reglementarea de lege criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 64 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 26 martie 2013, sau Decizia nr. 99 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 25 aprilie 2014, prin care Curtea a statuat că aceasta este conformă Legii fundamentale.

18. Curtea a reținut, astfel, că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Curtea a subliniat, totodată, că în noul Cod de procedură civilă legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului art. 191 alin. (3) și a prevăzut că, în toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea. Astfel, spre deosebire de reglementarea

anterioară (art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865), se instituie atribuția de soluționare a cererii de reexaminare în sarcina unui alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea, dispoziția fiind de natură să asigure garanțiile de desfășurare a unui proces echitabil, prin prisma imparțialității cu care această cale de atac va fi judecată. Se prevede astfel, în mod expres, faptul că cererea de reexaminare se soluționează cu citirea părților, prin încheiere, în camera de consiliu, iar nu în ședința publică, eliminând în acest fel opiniile neunitare existente în practica judiciară anterioară.

19. În jurisprudența sa referitoare la dispozițiile procedurale cuprinse în vechea lege procesual civilă, Curtea a reținut că soluția legislativă criticată nu contravine prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului. În acest sens, prin Decizia din 6 iulie 2000, pronunțată în *Cauza Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre obiectele — litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce, în speța de față, nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecătii instanței.

20. Curtea a reținut, de asemenea, că nu poate fi primită nici critica potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și ale elementelor necunoscute la momentul aplicării acesteia. Totodată, Curtea a apreciat că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în completuri cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, deoarece, prin aceasta, legiuitorul nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale. Or, exercitarea unui drept de către

titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecătii.

21. Referitor la critica autorilor excepției formulată în sensul că, „în situația în care o cerere de reexaminare este soluționată de către un coleg de la aceeași instanță al judecătorului care a pronunțat încheierea de ședință contestată, prin care a fost dispusă luarea unei măsuri sancționatorii, avem de-a face cu o procedură de reexaminare cu caracter colegial și nicidecum cu o soluție care să fie supusă controlului unei jurisdicții cu grad ierarhic superior, care să poată îndeplini criteriile de imparțialitate și independență”, în jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 464 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 12 ianuarie 2005, Curtea a statuat că „sistemul colegial reprezintă o problemă de organizare judecătorească referitoare la alcătuirea completelor de judecată din mai mulți judecători”, așa încât nu poate fi primită critica potrivit căreia relația de colegialitate dintre judecătorii aceleiași instanțe ar constitui un virtual impediment la soluționarea obiectivă a unei cereri. De asemenea, prin Decizia nr. 741 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Curtea Constituțională a reținut că, „potrivit dispozițiilor constituționale, stabilirea competenței și a procedurii de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului și că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. În aplicarea acestor dispoziții constituționale, legiuitorul stabilește componența completului de judecată și conduita pe care trebuie să o aibă acesta la soluționarea cauzelor ce îi sunt repartizate. Atât Constituția, cât și Legea privind organizarea judecătorească stabilesc, sub aspectul imparțialității, dreptul și obligația judecătorilor de a se supune numai legii, activitatea de judecată desfășurându-se, potrivit legii, strict în limitele cadrului legal”. Curtea a subliniat, totodată, că, în ipoteza în care există dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului, există mijloace de apărare prevăzute de lege care asigură suficiente garanții pentru o judecată echitabilă și imparțială.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Predica și Aristița-Elena Predica în Dosarul nr. 4.442/315/2014/a1 al Judecătoriei Târgoviște și constată că prevederile art. 191 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgoviște și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului chestor general de poliție
Buda Ioan din funcția de inspector general, cu rang
de secretar de stat, al Inspectoratului General
al Poliției Române**

Având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne nr. 19.554 din 26 iulie 2019, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.747 din 29 iulie 2019, în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul chestor general de poliție Buda Ioan se eliberează din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana Andreea Lambru

București, 29 iulie 2019.
Nr. 175.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 225133